

Siyasa Belgesi-3

06 Aralık 2021

Özet

Akademik tartışmalarda, 1776 Amerikan Devrimi ile başlayan beyaz üstünlükçü sömürgeci yerleşimlerde “devletin bağımsızlığı” kavramının kökeni göz ardı edilir. Beyaz Avrupalı yerleşimci sömürgelerde, bağımsızlık kavramı aynı zamanda bu sömürgelerdeki yerli halkın da hedefi haline gelmiştir; ancak sonuçları, Protestan İngiliz Avrupalı sömürgeci yerleşimciler bağlamındakinden çok daha farklıdır.

Bu konuşma, devlet sisteminin temel ilkesi haline gelen bağımsızlık kavramının hukuki, siyasi ve felsefi tarihini sunar. Çoğu kişi “bağımsızlık” kavramını Avrupa Aydınlanma Çağı ve Devrimci düşüncenin bir sonucu olarak tasvir eder ve bu nedenle “evrensel” insan eşitliğine ve özgürlüğüne bağlı kalırken, aslında “bağımsızlık” kavramının soyu, 18. yüzyılın beyaz üstünlüğü ve yerleşimci sömürgecilik ideolojisinin ayrılmaz bir parçasıdır. Liberal Avrupa-Amerikalı tarihçiler ve teorisyenler ile onların müritlerinin unutmayı, bastırmayı ve inkar etmeyi amaçladığı, işte bu derin eştelciliktir.

Hem “bağımsızlık” hem de “kendi kaderini tayin hakkı” kavramları yerleşimci sömürgeciliği meşrulaştırmayı ve sömürgelerin yerlilerinin haklarının meşruluğunu bozmayı amaçladığından, bu terimlerin 18. yüzyıldan itibaren uygulama ve kullanımlarının bir revizyonu, bunların ardındaki stratejileri ve aldatmacayı ve ayrıca karşılaştıkları direniş ve yıkımı açıklığa kavuşturacaktır.

Bağımsızlık: Orta Doğu’da Sömürgeciliğin bir Aldatmacası

Profesör Joseph Massad

Akademik araştırmalarda göz ardı edilen, yok sayılan, önemsiz görülen ve kaçınılan, devletlerin bağımsızlığının en dikkat çekici boyutlarından biri, devletin bağımsızlığı kavramının kendisinin beyaz üstünlükçü yerleşimci sömürgeci kökenlerinin olmasıdır. 11 Kasım 1965’te Rodezya’nın Avrupalı sömürgeci yerleşimcilerinin Tek Taraflı Bağımsızlık Bildirgesi (UDI) ile sona eren Bağımsızlık Çağı’nı başlatan, beyaz sömürgeciler tarafından 1776’da Amerika Birleşik Devletleri haline gelen ilk beyaz üstünlükçü Avrupa sömürge devletinin kurulmasıdır.

Avrupa’nın beyaz sömürgecilerinin Amerika, Asya, Afrika ve Okyanusya’nın yerleşimci sömürgelerinde ayrılması ve müteakip bağımsızlığı, ilk ve son beyaz üstünlükçü sömürgeci yerleşimci devletlerin bağımsızlığını ayıran, yaklaşık iki asır boyunca gerçekleşir. Bu dönem boyunca ve sonrasında “bağımsızlık”, hem Avrupa’da (İrlanda’da ve Polonya’da), hem de tüm dünyada, Avrupa’nın sömürgelerinin ve yerleşimci kolonilerinin yerlilerinin siyasi ve ekonomik hedefi haline gelecektir. Ancak 19. yüzyıl Kuzey, Orta ve Güney Amerika ve Karayip yerleşimci kolonilerinin, bazı Okyanusya ve Afrika yerleşimci kolonilerinin (Liberya, Özgür Orange Devleti, vb.) ve Osmanlı Devletinin “Hıristiyan Avrupa” vilayetlerinin (Yunanistan ile başlayan) bağımsızlığına eşlik ettiyse de, bağımsızlığın asıl hız kazanması, I. Dünya Savaşı’nın ardından gerçekleşerek, hem Kuzey Amerika, Afrika ve Okyanusya’daki beyaz sömürgeci yerleşimciler için hem de Asya, Afrika, Avrupa ve Amerika yerlileri için daha hızlı ilerlemiştir.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise durdurulamaz hale gelmiştir. İsrail’in Avrupalı yerleşimci sömürgelerinin (1948), Güney Afrika’nın (1910’da kurulmasına rağmen, İngiliz Milletler Topluluğu’ndan çıkıp 1961’de Dominion statüsüne son verdi) ve Rodezya’nın (1965) bağımsızlığı bir yana, Avrupa’nın birçok sömürgesi, yerleşimci sömürgeleri, koruma altındaki devletleri ve manda altındaki bölgeleri, bağımsız devletler dünyasına öncülük ederek bağımsızlık kazanmışlardır. 1970’lerin ortalarından bu yana, Angola ve Mozambik’in Portekizli yerleşimci sömürgeleri, Rodezya bağımsız yerleşimci sömürgesi de bağımsız devletler haline gelmiştir.

“Bağımsızlık”, yerliler veya sömürgeci yerleşimciler tarafından kontrol edilmesine bakılmaksızın, bir kavram ve siyasi uygulama olarak, şu anda bağımsız olan ülkeleri eşit tuttuğundan, eşzamanlı olarak resmi sömürgecilik çağını sona edirmekte ve her ikisinin de bu tür bir meşruiyeti vermek için tasarlanmış en güncel küresel forum olan Birleşmiş Milletler tarafından onaylanan egemenliğe sahip olduğunu kabul ederek yalnızca ekonomik emperyalizmi değil, aynı zamanda resmi yerleşimci sömürgeciliğini de sürdürmekte ve meşrulaştırmaktadır. Yine de, hem siyasi bir fikir hem de egemenliğin uygulaması olarak bağımsızlık, tüm bu ülkeler tarafından, sömürge söz konusu olduğunda sömürgeci güçlerin veya yerleşimci koloniler söz konusu olduğu durumda ana vatanların adaletsiz yönetimine son veren siyasi ve ekonomik bir

06 Aralık 2021

ürün olarak pazarlanmaya devam eder; özellikle ikinci durum söz konusu olduğunda, Kanada'nın İlk Uluslarından ve Amerika Birleşik Devletleri'nin Yerli Amerikalılarından ve Orta ve Güney Amerika'daki yerli halklardan Avustralya Aborjinlerine, Filistinlilere, Maorilere, Kanaka Maolia'sına ve siyahi Güney Afrikalılar ve Zimbabwelilere kadar yerli halkların sürekli boyun eğdirilmesi anlamına gelmektedir.

“Bağımsızlık”, yerliler veya sömürgeci yerleşimciler tarafından kontrol edilmesine bakılmaksızın, bir kavram ve siyasi uygulama olarak, şu anda bağımsız olan ülkeleri eşit tuttuğundan, eşzamanlı olarak resmi sömürgecilik çağını sona edirmekte ve her ikisinin de bu tür bir meşruiyeti vermek için tasarlanmış en güncel küresel forum olan BM tarafından onaylanan egemenliğe sahip olduğunu kabul ederek yalnızca ekonomik emperyalizmi değil, aynı zamanda resmi yerleşimci sömürgeciliğini de sürdürmekte ve meşrulaştırmaktadır.

Bu bağımsızlık kavramı nereden doğmuştur? Tarihsel ve coğrafi yörüngesi nedir? Bu beyaz Avrupalı yerleşimci sömürge ilkesi nasıl dünyanın sömürgeleştirilmiş yerlilerinin ve yerli halklarının da hedefi haline gelmiştir? Beyaz, Protestan İngiliz sömürgeci yerleşimcilerinin resmi bağımsızlığının, Avrupa sömürgelerinin yerlilerinin, hatta İspanyol ve Portekiz sömürgeci yerleşimcilerinin ve onların melez torunlarının resmi bağımsızlığından çok farklı sonuçlarla sonuçlanması, birçok Avrupalı ve beyaz Amerikalı anlatıcıya, ilkenin ortaya çıkışından itibaren esas

olarak Avrupa'nın İngilizce konuşan Protestan sömürgeci yerleşimcilerine fayda sağlamak için icat edilmediğini, sömürgeciliğin yerlilerin ve İngiliz olmayan yerleşimcilerin kendi işlerini yönetmedeki başarısızlıklarını öngördüğünü işaret etmektedir.

Gelecek kitabımda, 18. yüzyılın sonlarından bu yana devlet sisteminin varlığının birincil ilkesi olarak küresel etkilerini anlamak için bağımsızlık kavramı ve uygulamasının hukuki, felsefi ve siyasi tarihlerinin üzerinde duracağım ve otonomi kavramının, sömürgelerin yerli halkları üzerinde beyaz Avrupalı sömürgeci ve yerleşimci sömürgeci ayrıcalıkları tesis etmenin bir sonucu olarak Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında bağımsızlığa nasıl dahil olduğunu tartışacağım.

“Bağımsızlık”la ilgili çoğu açıklama, bize evrensel insan eşitliği ve özgürlüğüne bağlı olduğu söylenen Avrupa aydınlanma çağının ve devrimci düşüncesinin bir sonucu olarak tasvir edilir. Aslında, bağımsızlık kavramının soy kütüğü, 18. yüzyılın yeni beyaz üstünlüğü ve yerleşimci sömürgeciliği ideolojisinden tamamen ayrı değildir ve liberal Avrupalı-Amerikalı tarihçilerin, teorisyenlerin ve onların öğrencilerinin unutulması, bastırılması ve reddetmesi gereken şey bu derin eş temelliktir.

“Bağımsızlık” terimi ortaya çıkmadan ve siyasi önem ve yasal statü kazanmadan önce, bir egemen gücün hükümlerinden ayrılmak veya onun kontrolünden çıkmak için başka kavramlar kullanılıyordu. Özellikle beyaz Amerikan yerleşimci sömürgecilerin bunu bağımsızlık ilan etme konusundaki kendi arzularının ilham verici bir emsali olarak gösterecekleri öne sürüldüğünden, Hollanda'nın 1581 tarihli “Feragat Yasası” genellikle söz konusu olduğu döneme uygun düşmeyen bir biçimde bir “bağımsızlık bildirgesi” olarak anılmaktadır. Ancak Hollandaca “Plakkaat van Verlantige” (Hollandaca kelime “terk etme” anlamına gelmektedir) aslında İspanya Kralı II. Philip'in egemenliğinden bir feragat olsa da, fiilen bir ayrılma (secession - on altıncı yüzyıldan İngilizce bir terim) eylemidir ve bağımlılık veya bağımsızlık kavramlarının işlevselliğini önermemektedir.

Hollandalıların feragatı, Kral Philip'in dini zulmüne direnen Protestanların dini bir eylemiydi, ama aynı zamanda, Hollanda soylularının ve burjuvazinin bazı bölümlerinin çok daha büyük bir imparatorluğun parçası olma konusunda güvensiz hissettikleri ve çıkarlarını

06 Aralık 2021

dışarıya karşı güvence altına almak istedikleri, bölgesel ve ekonomik bir karardı. Yine de, İngilizce konuşan yerleşimcilerin beyazlığı ile Protestanlığının birleşmesi, hem siyasi hem de ekonomik bağımsızlığa ulaşan tek sömürgeciler olacaklarından, gelecek yüzyıllar boyunca onları diğerlerinden ayıracaktır (diğer iki istisna, Güney Afrika'nın İngiliz destekli yerleşimci sömürgeleri ve Hollandalı ve İngiliz beyaz Protestan sömürgecileri ile sömürge projesi İngiliz Protestan evanjelikler tarafından tasarlanan İsrail'in Avrupalı Yahudi yerleşimci sömürgesidir).

Bununla birlikte, terimin ilk defa kullanılması 18. yüzyılın ortalarında, milletler hukuku üzerine en son literatürdedir ve terim kısa süre sonra, bir devletin durumuna ve milletler toplumu hale gelen kavrama atıfta bulunarak, hukuki ve teknik bir anlam kazanacaktır. Modern uluslararası hukukun temeli, aslında, büyük figür Francisco de Vittoria aracılığıyla on altıncı yüzyılda Amerikadaki sömürgeci karşılaşması ile ortaya çıkmış ve medeni ve barbar ulusların savunmacı ve saldırgan savaşları (daha sonra, haklı ve haksız savaşları) somutlaştırılmıştır; bunlar disiplinini günümüzde dahi bilgilendirmeye devam etmektedir.

Ancak devletlerin "bağımsızlığı", kısaca, bir yüzyıl kadar daha bu hukuk lügatının bir parçası haline gelmiştir. "Bağımsız (independent)" kelimesi, yüzyılın ortalarında siyasi anlamda kullanılmaya başlanan, on yedinci yüzyıldan kalma bir İngilizce terimdir. Fransızca "indépendance" ve İngilizce "independency" ve ardından "independence" (bağımsızlık) teriminin, on sekizinci yüzyılın son çeyreğindeki kullanımına benzer, siyasi bir anlam kazanması bir yüzyıl daha almıştır. Terimi "bir devletin bağımsızlığı" olarak anlaşılacak yeni teknik terim anlamında kullanan kişi, İsviçreli Emer de Vattel olmuştur.

"Bağımsız (independent)" kelimesi, yüzyılın ortalarında siyasi anlamda kullanılmaya başlanan, on yedinci yüzyıldan kalma bir İngilizce terimdir. Fransızca "indépendance" ve İngilizce "independency" ve ardından "independence" (bağımsızlık)

teriminin, on sekizinci yüzyılın son çeyreğindeki kullanımına benzer, siyasi bir anlam kazanması bir yüzyıl daha almıştır.

Vattel'in zihninde ve düşüncelerinde yerleşimci sömürgeciliği sorusu büyük öneme sahiptir; bu da, onun ile riki dönemlerde İngilizce konuşan beyaz Protestanlar ve Kuzey Amerika'nın on üç İngiliz kolonisindeki torunları arasındaki popüleritesini açıklayabilir. John Locke ve diğer liberal siyaset teorisyenlerinin geleneğinde, Vattel Avrupalı olmayanların topraklarında beyaz Avrupalıların sömürgeciliğini haklı çıkarmada kararlı olmuş ve diğerlerine göre daha ayrımcı olduğu için bütün yerleşimci sömürgeciliğe meşruiyet vermeyi reddederek, özellikle İngilizce konuşan yerleşimci sömürgecilere destek vermiştir. Onun bağımsızlık kavramı gerçekten de asıl örneği olarak yerleşimci sömürgeciliğe odaklanmıştır. Vattel'in on üç koloniyi "bağımsızlığa" götüren Kuzey Amerikalı figürler üzerindeki etkisi, beyaz sömürgecilere yürekten desteği göz önüne alındığında son derece belirgindir. Vattel'in kitabı, Amerikan üniversitelerinde bir demirbaş ve "bağımsızlık"tan sonra Amerikan uluslararası hukuk teorisinde temel referans haline geldi.

Anahtar "bağımsızlık" kavramına ek olarak, sömürgecilik karşıtı milliyetçiliğin ve kendi kaderini tayin hakkının da yaşıt bir tarihe sahip olduğu, kendi kaderini tayin hakkının, sömürgecilik karşıtlarının beyan ettikleri sömürgecilikten bağımsızlık hedeflerine ulaşmalarını sağlayan ilke olduğu da sıklıkla öne sürülmektedir. Sömürgecilik karşıtlığının ve kendi kaderini tayin hakkının aynı tarihsel kavşakta ortaya çıktığı ve birinin sömürgeci olarak tanınmasının otomatik olarak diğerinin sömürgeci olarak tanınmasına yol açtığından bahsedilir. Ancak daha yakından incelendiğinde, bu da yanlış yönlendirici bir anlatımdır.

Kendi kaderini tayin hakkının egemen biçimi, sömürgecilik karşıtı milliyetçilik iddialarını sınırlamak ve sömürgecilik iddialarını, özellikle yerleşimci sömürgeciliği ve bunun "fetih hakkı"nı güçlendirmek için tasarlanmış bir ilke olmakla kalmaz; daha da önemlisi sömürgeci ve yerleşimci sömürge direnişi ve sömürgeleştirilenlerin bağımsızlığı hak eden milletler olarak tanınmasındaki sus-

06 Aralık 2021

kunluk ancak kendi kaderini tayin hakkı, ekonomik bağımsızlık bir yana, siyasi bağımsızlığı çürütebilen etkin bir kriter haline geldiğinde hafifletilebilecektir. Yerleşimci sömürgeciliği durumunda, yerleşimci sömürgeciler, topraklarını gasp ettikleri yerli halkların, uluslar olduğu kanısına ancak kendi kaderini tayin hakkının, beyan edilen yerleşimci sömürgecilikten bağımsızlık hedefine varmamakla kalmayan, aynı zamanda bunu etkin bir şekilde engelleyen bir ilke veya hak olarak tanıtıldığına varacaklardır.

Bu, Amerika'lardan Avustralya'ya, Filistin'den Cezayir'e, Rodezya ve Güney Afrika'ya kadar dünyanın dört bir yanındaki yerleşimci kolonilerde gözlemlenebilir; sömürgeci yerleşimciler savaşarak kendi kaderlerini tayin hakkı olarak fetih haklarını çoğunlukla korumuşlardır. Avrupa'nın sömürgeci milliyetçiliği, Britanya ve Fransa gibi sömürgeci ülkelerin medeni bir topluluk biçimi olarak değerlendirilen uluslar oluşturduğu ve hatta sömürgeleştirilmiş olanlar arasında pek çoğunun da elde etmeyi bir yana, oluşturamadığı siyasi bir başarı olarak kabul edildiği anlayışına dayanmıştır. Bu bağlamda İngilizler ve Fransızlar, sömürgeleştirilenlerin ulus teşkil ettiklerini reddetmiş ve onların farklı topluluklar, kabileler, klanlar, kastlar, mezhepler ve benzerinden fazlası olmadıklarını ilan etmişlerdir.

Amerika'lardan Avustralya'ya,
Filistin'den Cezayir'e, Rodezya
ve Güney Afrika'ya, sömürgeci
yerleşimciler savaşarak "kendi
kaderlerini tayin hakkı" olarak "fetih
haklarını" çoğunlukla korumuşlardır.

Fakat 1890'ların sonlarında kendi kaderini tayin hakkı sosyalist bir ilke olarak Karl Kautsky tarafından, daha da önemlisi, sömürgecilik karşıtı bir hak olarak Vladimir Lenin tarafından benimsendiğinden, sömürgeci ülkeler ve yerleşimci sömürgeciler, bunun artan popüleritesinden endişe duymaya başlamışlardır. Woodrow Wilson, eski Rus İmparatorluğu'nun Rus olmayan haklarına kendi kaderini tayin hakkını hızla uygulamaya koyan Rus Devrimi bağlamında, bu sosyalist kavramı alarak Paris Barış Konferansı'nda kesinlikle galip imparatorlukların sömür-

geleştirdiklerine değil, sadece I. Dünya Savaşı'nın yenilgiye uğratılmış imparatorlukların sömürgelerine tanınacak bir hak olarak sunmuştur.

Ancak, Afrika Talanı ve 1884-85 Berlin Konferansı bağlamında, sömürgeci güçlerin yerli Afrikalıların topraklarını Avrupalı sömürgecilere devretme hakkını desteklemesi daha öncedir. Talan, yerli egemenlerle yapılan antlaşmaları müzakere ederek Afrika'nın büyük bölümünü ele geçirmede giderek daha başarılı olmuştur. Berlin konferansına katılan delegelerden biri, modern uluslararası hukukun "yerli kabilelerin kendilerini ve kendilerine miras kalan topraklarını özgürce kullanma hakkının" tanınmasına yol açtığını ve bu hakkın, saldırgan davranmaya kışkırtmadıkları her durumda, ülkesine sahip olunan yerlilerin rızasını gerektirecek şekilde "genişletilmesi" gerektiği konusunda ısrarcıydı. Sömürge ülkeler ve yerleşimci-sömürgeciler tarafından yirminci yüzyılda kavramın sosyalist kökeniyle tam bir zıtlık içinde "kendi kaderini tayin hakkı" olarak yorumlanan, sömürgeleştirilenlerin bu kendilerini devretme hakkıdır.

Hem "bağımsızlık" hem de "kendi kaderini tayin hakkı" kavramlarının yerleşimci sömürgeciliği meşrulaştırmayı ve sömürgelerin yerlilerinin haklarının meşruluğunu bozmayı amaçladığı ortaya çıktığından, bunların 18. yüzyıldan itibaren uygulama ve kullanımlarının bir revizyonu, bunların ardındaki stratejileri ve aldatmacayı ve ayrıca karşılaştıkları direniş ve yıkımı açıklığa kavuşturacaktır.

Yazar Hakkında

Profesör Joseph Massad, Columbia Üniversitesi'nde öğretim üyesidir. Lisans eğitimini New Mexico Üniversitesinde ve doktorasını 1998 yılında Columbia üniversitesinde tamamlamıştır. Prof. Joseph Massad, modern Arap siyasi ve düşünce tarihi konularında ders vermekte ve yazılar yazmaktadır. Milliyetçilik, cinsiyet, ırk ve din teorileri dahil, kimlik ve kültür teorileri konularına özellikle ilgilidir. Prof. Massad, Lionel Trilling Kitap Ödülü alan *Desiring Arabs* (2007) adlı kitap ile *The Persistence of the Palestinian Question: Essays on Zionism and the Palestinian Question* (2006) ve *Colonial Effects: The Making of National Identity in Jordan* (2001) adlı kitapların yazarıdır. *Islam in Liberalism* (2015) adlı son kitabı 2018 yılında "Al-Islam fi al-Liberaliyyah" adı ile Arapçaya çevrilmiştir. Profesör Massad'ın yazıları birçok akademik dergide yayınlanmış ve uluslararası alanda birçok ödül almıştır.

06 Aralık 2021

PROJE HAKKINDA

İnsanlık ve Gezegen İçin Ortak Ufuk Tasavvuru

Dünya son derece sorunlu bir dönemden geçmektedir ve tüm insanlık derin bir kriz içinde görünmektedir. İnsanlık küresel düzeyde olduğu kadar tek tek ülkeler düzeyinde de ciddi ekonomik, sosyal, kültürel, çevresel ve siyasi, krizler yaşamaktadır. Karşı karşıya kalınan meydan okumalar finansal çöküşlerden iklim değişikliğine, uluslararası terörizmden bölgesel çatışmalara, mülteci sorunundan yabancı düşmanlığına kadar çok çeşitli alanlarda ortaya çıkmaktadır.

Yaşanan krizler ve Pandemi ile ağırlaşan sorunlar romantik küreselleşme söylemlerini büyük oranda geçersiz kılmaktadır. Tarih akmaya devam etmektedir. Ancak, insanlığın ortak sorunlarına içe kapanarak, kutuplaşarak, önyargıları artırarak bir cevap bulunamayacağı da çok açıktır. Sorunlarımız ne kadar ağır olursa olsun, asla değiştirilemez bir kader ile karşı karşıya değiliz. Yaşadığımız sorunların esas olarak insanın yaptıklarından kaynaklandığı ve yine insani bir çabayla aşılabileceği inancındayız. Dünyanın birçok bölgesinde yaşanan bu derin krizi aşmak için çok farklı arayışlar olduğunu biliyoruz.

Bilinçli, sabırlı ve ortak bir çaba ile insanlığın yaşadığı sorunları aşabiliriz. Dünyanın çok farklı kültür ve coğrafyalarındaki haysiyetli insanların daha fazla dayanışma göstermesinin vakti çoktan gelmiştir. Tüm kimliklerimizin ötesinde insan onurunu esas alarak konuşma zamanıdır. Hakikati ve adaleti eksen olarak gören onurlu insanların ittifakı, insanlık için yeni bir dayanışma dönemi başlatabilecektir. Onurlu bir gelecek mümkündür. Dünyanın birikimi ile ve dünyaya hitap ederek yürüyecek bu süreçte, Türkiye'nin coğrafi, tarihi ve kültürel özellikleri ile ayrıcalıklı bir konuma sahip olduğuna ve insanlığın bu ortak çabasına ev sahipliği yapabileceğine inanıyoruz.

Proje kapsamındaki hedefimiz, dünyanın önde gelen düşünürlerini bir araya getirerek, gücünü insan haysiyetinden alan, insanlığa ortak bir ufuk sunmak için insanlığın ve gezegenin geleceğini bütünsel bir sinerji ile inşa etmeyi amaçlayan uluslararası bir fikir platformu oluşturmaktır. Kapadokya Üniversitesi olarak bu konudaki vizyonumuz; dünyanın önde gelen düşünürlerinin insanlığın ve gezegenimizin ortak geleceği için tasavvurlarını ortaya koyacakları, gözlemledikleri meydan okumalar ile fırsatları paylaşacakları bir akademik çalışmaya zemin sunmaktır.

Proje hakkında detaylı bilgiye <https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr> adresinden ulaşabilirsiniz.

Kapadokya Üniversitesi (<https://kapadokya.edu.tr>) Nevşehir'in Ürgüp ilçesinde yakın dönemde kurulmuş bir vakıf üniversitesidir. Üniversite; çıkış noktası evrensel uygulaması milli olan bir eğitim anlayışıyla, Türkiye'yi 21. Yüzyıl gerçekçi bir şekilde yorumlayabilen ve bundan dolayı görüşleri önem ve değer gören, kendi alanında yetişmiş, bilgisini paylaşmaktan mutluluk duyan ve güvenilir yeni nesil kamuoyu önderleri yetiştirmektedir. Kapadokya Üniversitesi, akademik ve mesleki olmak üzere birbirlerinden feyz alan ve destekleyen iki sütunlu bir sistemi başarılı bir şekilde uygulamaktadır.

KAPADOKYA ÜNİVERSİTESİ
HAKKINDA